

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 15Csp/128/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121207641
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Johana Bertová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2022:8121207641.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Johanou Bertovou v právnej veci žalobcu P. R., N.. XX.X.XXXX, zastúpený: JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, ul. Sovietskych hrdinov 163/66, 08901 Svidník, proti žalovanému BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Hausmann 1, 750 09 Paríž, Francúzsko, IČO: 47258713, zastúpený: Advokátska kancelária Nagyová Tenkač, s.r.o., so sídlom Ružinovská 42, 82101 Bratislava, IČO: 36862169, o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok a o primerané finančné zadostučinenie 600,- € s príslušenstvom takto:

rozhodol:

I. Zamieťa návrh na zastavenie konania.

II. Určuje, že zmluvná podmienka v Žiadosti/Zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru číslo XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, zo dňa 29.11.2004, uvedené v časti C) úverová karta, v znení: „Ďalej žiadam, aby ma spoločnosť Cetelem Slovensko a.s., zaradilo do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca, poskytla mu úverový rámec vo výške 20.000,- Sk a vydala úverovú kartu na moje meno. Berie na vedomie, že moja žiadosť o vydanie úverovej karty bude posudzovaná najmä na základe údajov uvedených v žiadosti o poskytnutie klasického spotrebiteľského úveru a priebehu jeho splácania a, že v prípade, že po vyhodnotení aktuálnej situácie nebude možné vyhovieť tejto žiadosti v plnom rozsahu, môže Cetelem Slovensko a.s. zmeniť navrhovanú výšku úverového rámca na ním stanovenú nižšiu výšku. Zaväzujem sa splácať čerpaný úver a príslušné náklady v pravidelných mesačných splátkach vo výške minimálne 5 % menej poskytnutého úverového rámca, ak nebude dohodnuté inak. Súhlasím s platbami uvedenými v bode C 1. Termín splatnosti je 10. deň v mesiaci a spôsob splácania je zhodný so zvolenou možnosťou v časti B)“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

III. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 150,- € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku .

IV. V prevyšujúcej časti žalobu zamieťa.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Prešov dňa 13.09..2021 domáhal toho, aby súd určil Zmluvnú podmienku uvedenú vo výroku I, tohto rozsudku za neprijateľnú a zaviazal žalovaného na úhradu primeraného finančného zadostučinenia vo výške 600 € a náhrady trov konania.

2. Žalobca odôvodnil žalobu tým, že S právnym predchodcom žalovaného uzatvoril Žiadost/Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, zo dňa 29.11.2004. Zmluva obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku uvedenú v časti C) Úverová karta, v znení: „Ďalej žiadam, aby ma spoločnosť CETELEM SLOVENSKO a.s., zaradila do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca, poskytla mi úverový rámec vo výške 20.000,- Sk a vydala úverovú kartu na moje meno. Beriem na vedomie, že moja žiadosť o vydanie úverovej karty bude posudzovaná najmä základe údajov uvedených

v žiadosti o poskytnutie klasického spotrebiteľského úveru a priebehu jeho splácania a že v prípade, že po vyhodnotení aktuálnej situácie nebude možné vyhovieť tejto žiadosti v plnom rozsahu, môže CETELEM SLOVENSKO a.s. zmeniť navrhovanú výšku úverového rámca na ním stanovenú nižšiu výšku. Zaväzujem sa splácať čerpaný úver a príslušné náklady v pravidelných mesačných splátkach vo výške minimálne 5% mne poskytnutého úverového rámca, ak nebude dohodnuté inak. Súhlasím s platbami uvedenými v bode C1. Termín splatnosti je 10. deň v mesiaci a spôsob splácania je zhodný so zvolenou možnosťou v časti B).“ Nakoľko žiadosť o nový produkt bola predformulovaná v Zmluve, ktorá sa uzatvárala na obstaranie iného produktu, teda poskytnutie klasického úveru, žiada, aby sa súd zaoberal legitímnosťou, resp. prijateľnosťou tejto zmluvnej podmienky ako aj tým, či takýto úkon mohol spôsobiť vznik zamýšľaného právneho úkonu. Je toho názoru, že uvedeným zmluvným ustanovením mu ako spotrebiteľovi, ktorý žiadal o poskytnutie klasického spotrebiteľského úveru bolo vnútené aj poskytnutie kontokorentného úveru, o ktorý nežiadal a nemal možnosť vylúčiť žiadosť o jeho poskytnutie, pričom prípadný kontokorentný úver, o ktorý mal žiadať v zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru nebol špecifikovaný podľa § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z., teda ako spotrebiteľovi bol vnútený produkt - úver, o ktorý nežiadal a v čase žiadosti nemal o podmienkach poskytnutého úveru zodpovedajúce informácie. Prípustnosť tejto žaloby vyvodzuje z § 3 ods. 5 tretia veta zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, v spojení s § 298 ods. 2 CSP. PFZ má sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu, ktorá predstavuje obohatenie spotrebiteľa vo výške priznaného PFZ proti dodávateľovi za to, že spotrebiteľ podstúpil súdne konanie, v ktorom bol ako spotrebiteľ na súde úspešný. Slovo primeraný má viacero synonym a jedným z nich je slovo spravodlivý. Výška PFZ preto nemôže mať len symbolický význam, nakoľko PFZ, len v symbolickej výške, nemôže byť ani primeraným ani spravodlivým. V tejto súvislosti dáva do pozornosti, že na rozdiel od iných inštitútov finančného zadostučinenia existujúcich v právnom poriadku SR (napr. ochrana osobnosti), v ktorých sa na prvé miesto kladie morálne zadostučinenie a finančná satisfakcia slúži len na dovŕšenie nápravy, tak pri inštitúte PFZ je možné zadostučinenie len v peňažnej forme ako jediného prostriedku, na jednej strane postihu nečestného dodávateľa a na druhej strane je PFZ odmenou spotrebiteľa za úspech na súde v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Ak má PFZ reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním PFZ v takej výške aby mala, nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo PFZ priznané v symbolickej výške spĺňať nemôže. Aj keď výška PFZ sa nedokazuje a súd ju stanovuje voľnou úvahou, tak kritéria z ktorých by mala voľná úvaha vychádzať, vyplývajú z intenzity porušenia spotrebiteľského práva zo strany dodávateľa. Pri nepeňažných nárokoch, z ktorých nevyplýva výška finančného plnenia, by takýmto kritériom mala byť recidíva porušovania spotrebiteľského práva, s tendenciou zvyšovania PFZ pri zistení opätovného opakovaného porušenia spotrebiteľského práva. PFZ preto požaduje vo výške 600,- Eur, pričom nárok, tak ako ho požaduje, zohľadňuje skutočnosť, že Zmluva obsahuje jednu neprijateľnú zmluvnú podmienku.

3. Žalobca k žalobe pripojil nasledujúce listiny: žiadosť/zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 29. októbra 2004 na čísle listu 4.

4. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním doručeným Okresnému súd Prešov 25.10.2021, v ktorom uviedol, že: Žalovaný žiada, aby súd žalobu zamietol, nakoľko nie je dôvodná, resp. aby súd konanie o žalobe v časti žalobného petitu č. I. zastavil pre preukážku rozhodnutej veci a v časti žalobného petitu č. II. žalobu zamietol. Žalovaný popiera skutkové tvrdenia žalobcu, uvádzané v žalobe. Dňa 29.11.2004 bola medzi žalobcom a CETELEM SLOVENSKO a.s. (právny predchodca žalovaného) uzatvorená žiadosť/zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru, na základe časti C1) ÚVEROVÁ KARTA a časti C) Úverová karta ktorej bol žalobcovi poskytnutý revolvingový spotrebiteľský úver s úverovým rámcom 663,88 EUR (20.000,- Sk), titulom ktorého žalobca vyčerpala peňažné prostriedky v celkovej výške 1.736,15 EUR (ďalej len „Zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 29.11.2004“). Pre omeškanie žalobcu so splácaním úveru CETELEM SLOVENSKO a.s. listom zo dňa 26.04.2011 odstúpilo od úverovej zmluvy o kreditnej karte. Žalovaný poukázal na rozsudok OS PO č.k. 9C 89/2012-94 zo dňa 17.10.2012 a na uznesenie OS PO č.k. 11C 201/2014-3501.10.2014. Žalovaný poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 25.06.2014, sp. zn. 31 Cdo 2740/2012. Opačný záver by mal za následok porušenie právnej istoty pre strany sporu. Treba tiež poukázať na skutočnosť, že žalobca v roku 2014 podal návrh na povolenie obnovy konania, ktorý však bol zamietnutý. Po tom žalobca v roku 2021 podal túto žalobu o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, ktorá už bola v súdnom spore v minulosti posudzovaná a na základe ktorej jej bolo rozsudkom súdu uložená povinnosť plnenia. Takéto konanie žalobcu je podľa žalovaného konaním špekulatívnym, kedy sa žalobca viacerými spôsobmi a žalobami snaží vyťažiť z uzatvorenej zmluvy finančné protiplnenie, čo je prejavené aj v

časti žalobného petitu (žaloba o primerané finančné zadosťučinenie). Neobstoja ani tvrdenia žalobcu, že v prípade časti C) Zmluvy o spotrebiteľskom úvere jej bolo vnútené poskytnutie kontokorentného úveru. Žalobca z úverovej karty opakovane čerpal peňažné prostriedky, teda svojim aktívnym konaním potvrdzovala svoju vôľu uzatvoriť zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere, správala sa ako zmluvná strana zmluvy o spotrebiteľskom úvere (čerpaním z úverovej/kreditnej karty, ako aj splácaním úveru). K čerpaniu z úverovej (kreditnej) karty žalobcu nikto nenútil, bolo na jeho slobodnej a vážnej vôli, či bude z úverovej (kreditnej) karty čerpať alebo nie. Vôľa ako vnútorný psychický vzťah osoby k svojmu konaniu nespôsobuje sama osebe právne následky. Právne relevantnou sa stáva prostredníctvom jej vonkajšej manifestácie, objektivizáciou v prejave. Slobodná vôľa vyžaduje, aby subjektu bola daná možnosť voľne sa rozhodnúť, či bude alebo nebude konať a akým spôsobom. Vzhľadom na uvedené konanie žalobcu nemôže obstať jeho tvrdenie o vnútení revolvingového spotrebiteľského úveru, najmä vzhľadom na skutočnosť, že toto tvrdenie žalobcu uvádza po dvoch súdnych sporoch, v ktorých nebol úspešný. Okolnosť, že žalobca po čerpaní z úverovej (kreditnej) karty tvrdí, že nemal vôľu uzatvoriť zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere, je nutné vyhodnotiť v súlade s existujúcimi listinnými dôkazmi a reálnym a preukázaným konaním žalobcu, ktorý opakovane čerpal z úverovej (kreditnej) karty, bez toho, aby namietal akýkoľvek nedostatok vo svojej vôli alebo v prejave vôle uzavrieť zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere. Neskoršie tvrdenie žalobcu, dané po takmer 17 rokoch od uzatvorenia zmluvy a po dvoch pre ňu neúspešných súdnych sporoch, o údajnom nedostatku vôle uzatvoriť zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere, je nutné vyhodnotiť ako nepreukázané, nakoľko nie je podložené žiadnymi relevantnými dôkazmi. Na podporu svojich tvrdení žalovaný poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 17.10.2019, č.k. 43Co/7/2019. Žalovaný preto žiada, aby súd konanie v časti o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky - časti C) Zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 29.11.2004, zastavil z dôvodu prekážky rozhodnutej veci. Zo žaloby, podanej žalobcom, nie je dostatočne zrejмый dôvod, prečo žalobca požaduje primerané finančné zadosťučinenie. Taktiež, žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že by jej konaním žalovaného vznikla akákoľvek fyzická, psychická alebo morálna ujma, ktorá zakladá nárok na peňažnú satisfakciu a žalovanému nie je zřejmý, na základe čoho si žalobca tento nárok uplatnil. Výklad, ktorý žalobca predostrel, a ktorý naznačuje automatický vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, smeruje k formalistickému prístupu k právu. Žalovaný je toho názoru, že nie je možné prihliadať len na čisto formalistický výklad ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, ale je potrebné prihliadať aj na účel a zmysel primeraného finančného zadosťučinenia, ktorý v prípade ochrany spotrebiteľa predstavuje kľúčový inštitút nápravy a satisfakcie, a ku ktorému by sa malo pristupovať citlivo s ohľadom na ten ktorý konkrétny prípad. Poukázal na nález Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 13. marca 2013, sp. zn. IV. ÚS 1241/12. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, v čom má primeranosť finančného zadosťučinenia spočívať, len poukázal na súvislosť so slovom (synonymom): spravodlivý. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nie je možné v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, ako bolo už uvedené, chápať ako automatický nárok, patriaci spotrebiteľovi bez posúdenia ďalších okolností konkrétneho prípadu. Uvedené konanie žalobcu je podľa žalovaného v rozpore aj s potrebou spravodlivého usporiadania vzťahov. (zák. č. 160/2015 Z. z. CSP) Žalovaný zastáva ten názor, že inštitút finančného zadosťučinenia predstavuje právny konštrukt, po ktorom sa má siahť až v prípadoch, ak určitému protiprávnemu konaniu, ktorého sa spotrebiteľ úspešne domohol na súde, nebola poskytnutá dostatočná satisfakcia, nebolo mu urobené dostatočné zadosť. V danom prípade však žalobca nepreukázal žiadne protiprávne konanie zo strany žalovaného voči jeho osobe. Pri posudzovaní nároku a primeranosti výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba brať do úvahy aj okolnosti na strane žalobcu, ktorý sám požiadaval o uzatvorenie Zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 29.11.2004, prijal peňažné prostriedky titulom spotrebiteľského úveru od žalovaného, využíval ich vo svoj prospech, rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 17.10.2012, sp. zn. 9C 89/2012, bola mu uložená povinnosť zaplatiť žalovanému dlžnú sumu s príslušenstvom zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 29.11.2004, bol zamietnutý jeho návrh na obnovu konania uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 01.10.2014, č.k. 11C 201/2014-35. Na výšku finančného zadosťučinenia má priamy vplyv aj závažnosť vzniknutej ujmy, avšak žalobca nepreukázal, aká ujma mu vôbec vznikla. Za ujmu predsa nie je možné považovať právoplatne súdom uloženú povinnosť plnenia. Žalovaný tiež namieťa tvrdenia žalobcu o sankčnej a odrádzajúcej funkcii, či povahy inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia podľa ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Odborná verejnosť konštatuje, že „Zadosťučinenie je tak nárokom, ktorým sa reparujú ujmy nemateriálnej povahy. Tento aspekt vychádza z podstaty tohto nároku, nie je možné preto pri rozhodovaní o ňom brať zreteľ na materiálne prvky. Jeho podstatou nie je sankčná povaha, aj keď zaplatenie, predstavuje úbytok v aktívach osoby, voči ktorej smeruje. Na účely sankcionovania je totiž administratívne a trestné právo,

civilné právo má za cieľ „len“ kompenzáciu osoby, ktorej sa má zadosťučinenie poskytnúť.“ Všeobecne, zadosťučinenie má charakter akejsi nápravy, kompenzácie za spôsobenú ujmu, či porušenie práva, pri skutočnosti, že k zásahu spočívajúcom v porušení dochádza jednostranne na základe činnosti jedného subjektu bez pričinenia sa iného subjektu. Druhej strane je teda následkom zásahu do práv poskytnuté okrem náhrady škody aj zadosťučinenie. Ten nárok získava teda tým, že k porušeniu došlo bez porušenia z poškodenej strany. Na základe vyššie uvedených skutočností má žalovaný za to, že žalobca svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie neodôvodnil a nepreukázal ho tvrdeniami ani dôkazmi, čoho dôsledkom by malo byť zamietnutie žaloby. Žalobca nemá nárok na primerané finančné zadosťučinenie, nakoľko žalovaný vždy postupoval voči žalobcovi korektne, s odbornou starostlivosťou, rešpektujúc všeobecné záväzné právne predpisy. Podľa žalovaného, predmetná litera zákona odôvodňuje potrebu individuálneho posudzovania každého jedného konkrétneho prípadu, konkrétneho právneho vzťahu tým, že pre uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia vyžaduje iniciovanie nového súdneho konania, s potrebným dokazovaním, i keď možno v skromnejšej podobe, čo značí, že spotrebiteľ musí v uvedených prípadoch vyvinúť nejakú aktivitu, podložiť svoje tvrdenia, ktorými objasní, v čom pramení podstata jeho ujmy a tiež, že vydokladuje, prečo žiada primerané finančné zadosťučinenie v konkrétnej výške. Žalovaný je toho názoru, že v danom prípade nie je namieste priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré je navyše uplatnené v neprimeranej výške 600,- EUR. Požadovaná výška nie je odôvodnená žiadanými relevantnými skutočnosťami.

5. Žalovaný pripojil k podaniu listiny: odstúpenie od úverovej zmluvy o kreditnej karte číslo XXXXXXXXXXXXXXX spoločnosti CETELM Slovensko a.s. z 26.04.2011 spolu s doručenkou číslo listiny 20, žiadosti / zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 29. októbra 2004 na číslo listu 22, uznesenie Okresného súdu Prešov 11C201/2014-35 dňa 01.10.2004 na číslo listu 23 - 25, rozsudok Okresného súdu Prešov 9C89/2012-94 zo dňa 17.10.2012.

6. Žalobca vo vyjadrení doručenom súdu 24.11.2021 uviedol: Žalovaný vo svojom vyjadrení uvádza, že s podanou žalobou nesúhlasí, pretože sa jedná o vec res iudicata a pre priznanie PFZ nie sú splnené zákonné podmienky. S právnym názorom žalovaného nesúhlasí, pričom neprijateľnosť zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 29.11.2004 v časti C) Úverová karta namieta podľa generálnej klauzuly vymedzenej v § 53 ods. 1 OZ, na základe ktorej „Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len neprijateľná podmienka).“ Súčasťou formulára o poskytnutí spotrebiteľského úveru bola pod bodom C (aj žiadosť dlžníka o zaradení do zoznamu žiadateľov o poskytnutí úverového rámca). Žalovaný doposiaľ nijako nepreukázal, že zmluvu o revolvingovom úvere so mnou individuálne dojednal a bola skutočne aj uzatvorená. Jedinou individuálne špecifikovanou zmluvou o úvere určenou na nákup tovaru (ostatný tovar) bola zmluva, na základe ktorej žalovaný poskytol klasický úver na kúpu tovaru. Z bodu C formulára vyplýva len tá skutočnosť, že žiadateľovi v budúcnosti môže byť poskytnutý úver vo forme platobnej karty. Podpisom formulára z 29.11.2004 však automaticky nedošlo k vzniku paralelného úverového vzťahu (revolvingový úver). Zo zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch vyplývajú presne stanovené náležitosti, ktoré má obsahovať zmluva o spotrebiteľskom úvere, navyiac v konkrétnom prípade nebola dodržaná ani písomná forma (§ 4 ods. 1 zák.č. 258/2001 Z.z.) revolvingového úveru, čo spôsobuje jej neplatnosť podľa cit. ustanovenia, ale aj podľa § 40 ods. 1 OZ. Žiadosť o zaradenie do zoznamu žiadateľov v časti C) formulára nemôže byť ani v spojení s písomným oznámením žalovaného, ktorým žalovaný dlžníkovi oznamuje, že ako spoľahlivému klientovi mu zasiela medzinárodnú kreditnú kartu Cetelem MasterCard, považované za platné uzatvorenie zmluvy o revolvingovom úvere bez osobitnej písomnej zmluvy, v ktorom by bol tento záväzkový vzťah konkrétne individualizovaný. Na uvedenom nemení nič, ani ustanovenie všeobecných podmienok, že „okamihom vzniku zmluvy o revolvingovom úvere je v súlade s § 275 ods. 4 ObchZ odoslanie oznámenia o prijatí žiadosti klientovi“. V spotrebiteľských právnych vzťahoch neprichádza do úvahy aplikácia citovaného ustanovenia obchodného kódexu. Poukazuje na nevhodné predkladanie zmluvných podmienok v citovanom formulári z 29.11.2004, čo je možné považovať za nekalú obchodnú prax. Pri podpise zmluvy o spotrebiteľskom úvere (klasický úver) je totiž spotrebiteľovi priamo vnútený aj ďalší právny úkon, a to žiadosť o úverovú kartu pod bodom C) formulára. Jeho skutočná vôľa ako spotrebiteľa smerovala iba k zakúpeniu tovaru a uzatvoreniu úverovej zmluvy o klasickom spotrebiteľskom úvere a nie k uzatvoreniu ďalšieho právneho úkonu, zmluvy o revolvingovom úvere. Pri uzatváraní zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 29.11.2004 bolo potrebné rešpektovať pravidlá kontraktčného procesu vyplývajúce z noriem spotrebiteľského práva. V zmysle citovaných ustanovení znáša dôkazné bremeno žalovaný a preto ako dodávateľ je povinný

preukázať, že zmluvné ustanovenie v časti C) formulára zmluvy bolo dojednané individuálne. Žalovaný však zatiaľ nijakým spôsobom nepreukázal, že s ním bol vedený kontraktný proces vo vzťahu k revolvingovému úveru. Žalovaný navyše absolútne nerešpektuje ustanovenie § 53a OZ, keď napriek vedomosti a skúsenosti z obdobných súdnych konaní obhajuje zmluvné ustanovenie vo formulári Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru v časti C) Úverová karta zo dňa 29.11.2004, ktorá bola viacerými rozhodnutiami všeobecných súdov SR vyhlásená za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 24.04.2012 sp. zn. 6Co/91/2011. Taktiež poukazuje na publikáciu Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1037, 1038 s. Považuje za irelevantnú vznesenú námietku *res iudicata*, pretože prípadným rozhodnutím súdu prvej inštancie týmto konaním, ktorým by žaloba bola zamietnutá, by teda *de facto* posúdil zmluvnú podmienku v časti C) formulára ako prijateľnú. Dôkazom o tom, že súd v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov, pod sp. zn. 9C/89/2012, v ktorom vydal rozsudok zo 17.10.2012 žiadne neprijateľné zmluvné podmienky neskúmal, je samotné uloženie povinnosti zaplatiť žalovanú sumu. Ak by totiž Okresný súd Prešov, v konaní sp. zn. 9C/89/2012 skúmal zmluvné podmienky, nemohol by vydať takéto rozhodnutie, lebo by mu v tom bránilo ustanovenie § 172 ods. 9 OSP. Rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 9C/89/2012-94 zo dňa 17.10.2012 neobsahuje žiaden výrok, ktorým by vyslovil neprijateľnosť napadnutej zmluvnej podmienky, a posudzovaním neprijateľnosti sa súd nezaoberal ani okrajovo v odôvodnení citovaného rozsudku. Na podporu svojho tvrdenia poukazujem na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 20Co/281/2016, z 30.01.2018. Rovnako poukazujem na uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3Co/105/2019, z 24.09.2019. Aj keď v citovaných rozhodnutiach ide o zmenkový platobný rozkaz, ide o analógiu, aj pri posudzovaní rozsudku na plnenie. Poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove, č.k. 15Co/13/2018 - 126, z 28.02.2019. Odvolaciu námietku, týkajúcu sa prekážky konania *res iudicata* považuje odvolací súd za nedôvodnú, pretože predmetom tohto konania je určenie bezpoplatkovosti a bezúročnosti revolvingového úveru, ktoré nebolo judikované v konaní sp. zn. 14C/172/2016, ktorého predmetom bolo zaplatenie sumy 538,68 EUR s príslušenstvom. Prekážka rozsúdenej veci (*res iudicata*) nastáva vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Pritom nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného a naopak). Ten istý predmet konania je daný, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený, t.j. vyplýva z rovnakého skutku (uznesenie Najvyššieho súdu SR, zo dňa 13.10.2009, sp. zn. 5 Cdo 120/2009). Podľa názoru odvolacieho súdu platobný rozkaz v predmetnom spore nezakladá prekážku *res iudicata*, pretože nie je daná totožnosť predmetu konania a uplatnený nárok nevyplýva z rovnakých skutkových tvrdení.“ Spotrebiteľ má právo, aby jeho právne postavenie nebolo spochybňované existenciou neprijateľnej podmienky a v tomto slova zmysle nie je rozhodné, či dochádza aj k uplatneniu práv na plnenie vyplývajúcich z takejto neprijateľnej podmienky, ako ani to, kedy sa spotrebiteľ domáha určenia zmluvnej podmienky za neprijateľnú, t.j. či tak činí pred vstupom do zmluvného vzťahu s dodávateľom, počas jeho trvania alebo až následne.(viď. uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 20Co 295/2014-151 zo dňa 21.04.2016). Osobitne dáva do pozornosti, že výklad CSP, ktorý používa žalovaný, podľa ktorého by vlastne vôbec nebolo možné v SR určovať neprijateľnosť zmluvnej podmienky, keď už dodávateľovi ako veriteľovi bola priznaná pohľadávka, je v príkrom rozpore s čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS. Z únieovej, ale aj z vnútroštátnej právnej úpravy vyplýva, že súd môže žalobu o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky zamietnuť len v jednom prípade, a to v prípade, keď zistí, že sa v súdnej veci nejedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Ak súd zistí, že v súdnej veci o neprijateľnú zmluvnú podmienku ide, žalobu o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky zamietnuť nemôže, a to bez ohľadu na to, či sa spotrebiteľ domáha určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky samostatnou žalobou v zmysle § 298 ods. 1 OSP, alebo pri podmienkach, aké sú obsiahnuté v § 298 ods. 2 CSP a tiež bez ohľadu na to, či žaloba smeruje proti obchodníkovi, ktorý je autorom neprijateľnej zmluvnej podmienky, alebo proti jeho právnenému nástupcovi a bez ohľadu na to, že o neprijateľnosti tejto zmluvnej podmienky, už bolo v inom súdnom konaní, ale z iného právneho vzťahu, založenom iným právnym úkonom rozhodnuté, a to aj v prípade, ak by sa súdne konania týkali tých istých strán a bez ohľadu na to, či v prípade úverového právneho vzťahu, už úver splatený bol, alebo nebol. Na dôvodnosť žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky nemá žiaden vplyv, či úver už bol, alebo nebol splatený, poukazujem napr. na rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 10Co/30/2018, z 09.04.2019. Žalovaný vo svojom vyjadrení uvádza, že pre priznanie PFZ nie sú splnené podmienky dané ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o

ochrane spotrebiteľa. Určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky vo výroku rozsudku súdu je právnym následkom porušenia práv a povinností podľa osobitného predpisu, pričom takéto porušenie je späté s právom spotrebiteľa na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Neprijateľnosť zmluvnej podmienky a nárok na PFZ predstavujú tzv. spojené nádoby, preto v predmetnej veci aj z dôvodu hospodárnosti konania ako žalobkyňa v jednom konaní navrhujem súdu rozhodnúť v zmysle žalobného petitu. Pripustením argumentácie žalovaného by bola popretá samotná podstata a zmysel inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia. Poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 7Co/26/2013 zo dňa 23.05.2013. V súvislosti s naznačenou argumentáciou o charaktere, zmysle a účele inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia dávam do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 2Co/137/2016-71 zo dňa 24.05.2017. Vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami považuje uplatnenú výšku primeraného finančného zadosťučinenia za adekvátnu. Ním uplatnená výška zodpovedá svojmu účelu, pretože je potrebné toto finančné zadosťučinenie nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu. Rovnako je potrebné podotknúť, že prípadné sankcie vyplývajúce z opatrení dohľadných orgánov by boli neporovnateľne prísnejšie. Uvedené finančné zadosťučinenie má tiež odradiť žalovaného, ale aj iných dodávateľov, od porušovania práv spotrebiteľov. Primeranosť sumy 600,- € je vzhľadom najmä na postoj žalovaného a intenzitu porušenia spotrebiteľských noriem evidentne daná. Žalovaný nechce niesť akúkoľvek zodpovednosť za porušenie svojich zákonných povinností. Aj bez stanovenia kritérií výšky PFZ, treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite a ak sa dopustí, tak nesie riziko neúspechu a sankcie vo forme PFZ. Neschopnosť spotrebiteľov nemôže byť legálnym zdrojom ziskov obchodníkov, poškodzujúc v konečnom dôsledku celú spoločnosť. To sa týka aj konania, ktoré sa vonkajšiemu pozorovateľovi javí byť ako ľahkomyselnosť a nezodpovednosť, zo strany spotrebiteľa. V skutočnosti je to prejav slabosti spotrebiteľa, ktorý je vo väčšine prípadov do konania, javiacim sa ako ľahkomyselné a nezodpovedné, vmanévrovaný agresívnymi reklamnými kampaňami obchodníkov, z ktorých sa zdá, že ak si spotrebiteľ produkt obchodníka kúpi, resp. dá si poskytnúť, ešte na tom zarobí. Štát nemôže dovoliť, aby táto „nezodpovednosť“ a ľahkomyselnosť spotrebiteľov, ktorá je len prejavom ich slabosti, bola zdrojom neúmerných príjmov nič neproduktujúcich obchodníkov, keď jediným efektom ich činnosti je ochudobňovanie obyvateľov SR a transfer obrovských súm finančných prostriedkov do zahraničia, namiesto toho, aby sa dostali do finančného „krvného“ obehu v SR, napr. cez maloobchodnú sieť, čo by v konečnom dôsledku podporilo výrobu, obchod, zamestnanosť a životnú úroveň všetkých vrstiev obyvateľstva. S poukazom na uvedené považuje argumentáciu žalovaného za nenáležitú a navrhuje, aby súd žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalovaného zaviazal k náhrade trov konania v plnom rozsahu.

7. Žalovaný v podaní doručenom súdu 16.12.2021 uviedol: Žalovaný žiada, aby súd žalobu žalobkyne zamietol, nakoľko nie je dôvodná. Žalovaný popiera skutkové tvrdenia žalobcu, uvádzané v žalobe a v jej vyjadrení zo dňa 23.11.2021. Žalobca vo svojom vyjadrení zo dňa 23.11.2021, konkrétne v časti II., vyčíta žalovanému, že nerešpektuje ustanovenie § 53a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov. Žalobca následne, ďalej vo svojom vyjadrení, na strane číslo 4, poukazuje na aplikáciu ustanovenia § 298 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov. Žalovaný v tejto súvislosti poukazuje na prepojenie predmetného ustanovenia § 298 CSP s ustanovením § 53a OZ. Ustanovenie § 53a OZ, keďže predpisuje procesné účinky súdneho rozhodnutia, na základe čoho má charakter procesnej normy, pôsobí svojím zaradením do hmotnoprávneho predpisu nesytemovo, je nesúladne s vyššie uvedeným ustanovením § 298 CSP spoločne s ustanovením § 228 CSP, ktoré normuje subjektívnu záväznosť rozsudku. Hmotnoprávny zákaz používania neprijateľných zmluvných podmienok vyplýva z ustanovenia § 53 OZ, ako to žalobca v úvode svojho vyjadrenia poznamenáva a skutočnosť, či zmluvná podmienka v individuálnom spotrebiteľskom spore je neplatná z dôvodu neprijateľnosti, musí posúdiť súd v každom konkrétnom prípade s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu. Konanie o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach upravené ustanovením § 301 a nasl. CSP predstavuje jediný náležitý právny konštrukt spôsobilý naplniť účel čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS. Špecifikom takýchto konaní je kauzálna príslušnosť presne vymedzených krajských súdov, konanie sa začína len na podnet špeciálne aktívne vecne legitimovaných subjektov, súdne rozhodnutia z týchto konaní sú záväzné pre všetkých a je zabezpečená ich publicita.

Odborná verejnosť sa v tomto smere vyjadrila jasne a zrejme: „Podľa jeho názoru je v tomto zmysle potrebné vykladať aj ustanovenie § 53a OZ, a teda vziať ho len tie prípady, v ktorých bola neprijateľnosť zmluvnej podmienky určená v konaní o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach. Vo vzťahu k individuálnym spotrebiteľským sporom je ustanovenie § 53a OZ obsolentným.“ Žalovaný poukazuje na skutočnosť, že ak sa o zmluvnej podmienke uvedenej v časti C) Úverová karta, ktorá bola obsahom Zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 29.11.2004 nevedelo konanie o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach, tak žalovaný nie je povinný, ako dodávateľ, zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi, keďže ustanovenie § 53a OZ sa vzťahuje len na prípady, kedy bola neprijateľnosť zmluvnej podmienky stanovená v konaní o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach. Uplatnenie tohto ustanovenia je preto v súvislosti s individuálnym spotrebiteľským sporom vylúčené; ide o obsolentné ustanovenie v zmysle výkladového pravidla *lex posterior derogat legi priori*. Žalovaný nesúhlasí s tým, že by vznesením námietky *res iudicata* došlo k automatickému vysloveniu, že zmluvná podmienka uvedená v časti C) Úverová karta je prijateľná. (poukázal na rozhodnutie OS PO 9C/89/2012 zo dňa 29.11.2004) Prekážka *res iudicata* predstavuje procesné vyjadrenie ústavnoprávnej zásady *ne bis in idem* („nie dva krát v tej istej veci“) a tiež neodstrániteľnú vadu konania, ktorá smeruje, v prípade jej existencie, k samotnému zastaveniu konania. Na podporu vyššie uvedeného tvrdenia žalovaný poukazuje aj na ďalšie súdne rozhodnutia, než len na tie, ktoré predostrel vo svojom predchádzajúcom vyjadrení. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení zo dňa 1. augusta 2012, sp. zn. 5Cdo/115/2012 vyslovil jasný záver. Poukázal aj na uznesenia Okresný súd Banská Bystrica zo dňa 20. apríla 2017, sp. zn. 10Csp/81/2017, zo dňa 10. novembra 2017, sp. zn. 13C/294/2015. V zmysle uvedených súdnych rozhodnutí je tiež možné uprieť pohľad aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14. januára 2010, sp. zn. 3Cdo/288/2009. Žalovaný v týchto súvislostiach poukazuje aj na uznesenia Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 23. februára 2011, sp. zn. 28Cdo/3199/2009 a zo dňa 1. augusta 2019, sp. zn. 3Cdo/204/2018. Na podklade týchto právnych záverov žalovaný zreteľne preukázal, že žalobca potom, ako bol pre nezaplatenie dlhu zo strany žalobkyne zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 29.11.2004 vydaný rozsudok Okresného súdu Prešov na plnenie zo dňa 17. októbra 2012, č. k.: 9C/89/2012 - 94, ktorý nadobudol právoplatnosť aj vykonateľnosť, následne bol uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 1. októbra 2014, č. k.: 11C/201/2014 - 35 zamietnutý aj návrh na obnovu konania, by sa už ďalej nemal domáhať určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky, ktorá už bola v minulosti posudzovaná, keďže len na základe jej prejudiciálneho posúdenia mohol súd vydať rozsudok, ktorým jej uložil povinnosť plniť. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci je preto daná správne, vhodne a náležite. Aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva predpokladá dôsledné dodržiavanie princípu *res iudicata*, ktorým dôjde k zachovaniu právnej istoty, pričom v tomto smere je ustálená a konštantná. (Stere a ostatní proti Rumunsku, rozsudok z 23. februára 2006, § 53. Tripon proti Rumunsku (č. 1), rozsudok z 23. septembra 2008., § 24) Žalovaný aj naďalej zostáva vo svojom presvedčení, že žalobcov skutočný a jediný úmysel, ktorý sa snaží svojím účelovým konaním docieľiť je získanie finančného plnenia, titulom primeraného finančného zadostučinenia, ktoré tvorí časť II. žalobného petitu, ktorého priznanie by si žalobca odvodil od rozhodnutia v časti I. žalobného petitu, teda od výsledku posúdenia neprijateľnosti predmetnej zmluvnej podmienky. Ide o umelo vytvorený súdny spor, nerešpektujúci prekážku rozhodnutej veci. Žalobca svojou podanou žalobou nerešpektuje základné princípy právneho štátu, pozostávajúce najmä z práva na spravodlivý súdny proces a právnej istoty. Je nemysliteľné, aby ten účastník súdneho konania, ktorý bol v predchádzajúcom spore neúspešný, pričom mu bol zamietnutý aj návrh na obnovu konania ako mimoriadneho opravného prostriedku, s odstupom viac ako siedmich rokov od podania takéhoto návrhu, otváral rovnakú vec so žiadosťou o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, na základe ktorej určenia by následne automaticky získal nárok na priznanie finančného plnenia, pričom by išlo o rovnakú právnu vec, o ktorej už bolo pred skoro desiatimi rokmi právoplatne rozhodnuté v neprospech takéhoto účastníka, pričom súd k plneniu zaviazal práve jeho. Dôjde tak k vážnemu porušeniu jedného zo základných princíпов, na ktorom je postavená koncepcia civilného procesu u nás, a tým je princíp právnej istoty, keďže sa žalobca v rozpore s našim právnym poriadkom, priam až ad absurdum, domáha opätovného posúdenia už právoplatného a záväzného rozhodnutia súdu, a to aj po zamietnutí mimoriadneho opravného prostriedku. Základným atribútom právnej istoty podľa článku 2 CSP je požiadavka zásadnej predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, ktorá je podanou žalobou žalobcu v tomto konaní výrazným spôsobom napadnutá a ohrozená. Spôsob, ktorým si žalobca uplatnil nárok, v žalobe zo dňa 27.08.2021 nereflektuje len porušenie tohto princípu medzi účastníkmi konania, ale týka sa aj žalovaného práva na prístup k súdu ako imanentnej súčasť práva na spravodlivý proces, ktorý by sa stal prelomením zásady právoplatne rozhodnutej veci len iluzórnym. Tiež je potrebné uviesť, že takto podaná žaloba len

konfrontuje súd s právnymi otázkami, ktoré už boli v minulosti prejudiciálne vyriešené, čím ho zbytočne zahľucuje. V ostatnom sa žalovaný pridrižiava svojich predošlých tvrdení a vyjadrení.

8. V konaní súd nariadil na deň 03.03.2022 pojednávanie.

9. Na tomto pojednávaní žalobca uviedol, že trvá na žalobe a na vyjadreniach. Navrhuje žalobe vyhovieť a priznať právo na náhradu trov konania. Čo sa týka neprijateľnosti zmluvnej podmienky poukazuje na to, že spotrebiteľ bol touto zmluvnou podmienkou automaticky zaradený do úverového rámca 20.000,- Eur. Preto má za to, že uplatnené primerané finančné zadosťučinenie je primerané.

10. Na pojednávaní sa žalovaný vyjadril: v tejto veci pridrižiava svojich písomných vyjadrení. Záujem žalobcu na podanej žalobe nie je daný, resp. je špekulatívny. Žalobca v tomto právnom vzťahu používal platobnú kartu, svoj dlh splnil a vo veci bolo aj rozhodnuté. Svoj dlh splácal a uznal. V konaní bolo rozhodované aj na základe zmluvných podmienok, ktoré sú predmetom tohto konania, preto žalovaný namieta res judicata rozhodnutie o primeranom finančnom zadosťučinení nie je možné, lebo nebolo zatiaľ v tejto veci rozhodnuté o neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Výška primeraného finančného zadosťučinenia nebola dostatočne odôvodnená zo strany žalobcu. Postup žalovaného je legitímnym lebo má rozsudok v tejto veci. Intenzita, ktorá bola namietaná zo strany žalobcu nedosahuje požadovanú výšku, pretože od vzniku právneho vzťahu prešlo viac ako 20 rokov. Judikatúra, na ktorú žalobca poukazuje neprichádza do úvahy, nakoľko v tejto judikatúre súd rozhodoval na základe zmenky alebo platobného rozkazu, kdežto tu došlo už k rozhodnutiu vo veci samej riadnym rozsudkom. Ide tu o druhé konanie v tejto istej veci, preto navrhujeme žalobu zamietnuť. Trvá na tom, že v rámci tejto žaloby ide o plnenie na základe otázky, ktorú ako prejudiciálnu otázku vyhodnotil a o nej rozhodol súd v predošlom konaní. Navrhuje preto konanie zastaviť. V prípade opačného právneho názoru súdu má za to, že primerané finančné zadosťučinenie je adekvátne vo výške 10,- Eur, a to poukazuje na časové obdobie 20 rokov, kedy žalobca počas tohto obdobia dlh splatila, prešiel dlhý čas. Preto takáto výška primeraného finančného zadosťučinenia je adekvátna ujme, ktorú mohla utrpieť. Pokiaľ ide o trovy konania, v takomto prípade má za to, že je potrebné rozhodnúť o trovách konania pomerne podľa úspechu žalobcu v tomto konaní.

11. Súd vo veci vykonal dokazovanie všetkými dôkaznými prostriedkami, ktoré súdu predložili alebo označili účastníci konania a to:

12. Na základe uvedeného súd zistil nasledujúci skutkový a právny stav:

13. Dňa 29. októbra 2004 žalobca ako spotrebiteľ a žalovaný ako veriteľ uzatvorili zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru číslo XXXXXXXXXXXXXXXX ktorou žalobca požiadal žalovaného o úver a o vydanie úverovej karty. Zmluvné strany uzatvorili zmluvu o úvere s výškou úveru 5740 Sk zároveň v časti C zmluvy spotrebiteľ žiadal, aby ho spoločnosť sa CETELEM Slovensko a.s. zaradilo do zoznamu žiadateľov o poskytnutie z úverového rámca, a poskytla mu úverový rámec vo výške 20.000 Sk a vydal úverovú kartu na jeho meno tak ako je to ďalej uvedené vo výroku I. Tohto rozsudku. Uvedená žiadosť bola súčasťou vopred pripraveného formulárového znenia žiadosti / zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru.

14. Listom z 26.04.2011 veriteľ CETELEM Slovensko a.s. odstúpil od úverovej zmluvy o kreditnej karte číslo XXXXXXXXXXXXXXXX s poukazom na žiadosť žalovaného zo dňa 29.11.2004. odstúpenie bolo doručené žalovanému 03.05.2011.

15. Rozsudkom Okresného súdu Prešov spisová značka 9C89/2012 - 94 zo dňa 17.10.2012 okrem iného súd zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 868,93 EURO spolu s tam uvedenými úrokmi a úrokmi z omeškania. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 18.12.2012. Z tohto súdneho spisu vyplýva, že žaloba bola podaná na základe Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. XXXXXXXXXXXXXXXX

16. Uznesením Okresného súdu Prešov 11C /201/ 2014- 35 zo dňa 01.10.2014 súd zamietol návrh na odklad vykonateľnosti rozsudku Okresného súdu v Prešove číslo konania 9C/89/2012-94 zo dňa 17.10.2012 a zamietol návrh na povolenie obnovy konania. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 14.03.2016.

17. Zmysle výpisu z obchodného registra Okresného súdu Bratislava I , Oddiel: Sa, Vložka číslo: 2435/B spoločnosť CETELEM SLOVENSKO a.s. 29.09.2016 zanikla v dôsledku zlúčenia. Jej právnym nástupcom je spoločnosť BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA - žalovaný.

18. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

19. Podľa § 298 Csp (1) súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve, alebo v iných zmluvných dokumentov súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tej zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve, alebo v iných zmluvných dokumentov súvisiacich spotrebiteľskou zmluvou.

20. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

21. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z. z. osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu.

22. Podľa § 26 ods. 3 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa účinného do 30.6.2007 (3) Proti porušeniu práva a povinnosti ustanovených týmto zákonom a osobitnými predpismi 14d) môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav. Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

23. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

24. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákon ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

25. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákon dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. 17. Podľa § 52 ods. 4 OZ spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

26. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákon spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

27. Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákon za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

28. Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákon ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

29. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákon neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

30. Na základe uvedeného súd právne uzatvára:

31. Právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným možno považovať za spotrebiteľský právny vzťah medzi veriteľom- dodávateľom konajúcim vrámci svojho predmetu podnikateľskej činnosti a dlžníkom- spotrebiteľom, ktorý nie je podnikateľom, resp. nekoná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti.

32. Oprávnenosť súdu vysloviť v rozsudku nekalosť zmluvnej podmienky vyplýva z ust. § 298 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. CSP. Za situácie, keď vyslovenia neplatnosti zmluvnej podmienky sa dovoľáva strana sporu priamo v žalobe, je povinnosťou súdu o tom rozhodnúť.

33. Žalovaný v konaní vzniesol námietku vo vzťahu k prekážke res iudicata danej veci s poukazom na konanie vedené na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 9C/89/2012-94 a 11 C201/2014-35 . K tomu súd uvádza:

34. Predmetom toho konania je posudzovanie neprijateľnosti zmluvné podmienky, nie plnenie zo zmluvy o úvere - pohľadávka, ktorá z tohto právneho úkonu vznikla.

35. Podľa § 161 ods. 1,2 CSP, ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“). Ak ide o taký nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví. Podľa § 230 CSP, ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.

36. Citované ustanovenie § 230 CSP upravuje materiálnu stránku právoplatnosti súdneho rozhodnutia, ktorá sa prejavuje v jeho nezmeniteľnosti a tým spôsobuje tzv. prekážku právoplatne rozhodnutej veci. To zároveň znamená, že o tej istej veci, o ktorej sa už raz právoplatne rozhodlo, sa nemôže rozhodovať opäť. Z pohľadu teórie civilného procesného práva tvorí existencia prekážky právoplatne rozhodnutej veci neodstrániteľnú negatívnu procesnú podmienku, na ktorú je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti. Existencia prekážky „res iudicata“ vedie k zastaveniu konania v ktoromkoľvek jeho štádiu (§ 161 ods. 1, 2 CSP). Prekážka právoplatne rozhodnutej veci nie je daná v prípade, ak v novom konaní ide o ten istý právny vzťah medzi tými istými účastníkmi, avšak novo uplatnený nárok sa opiera o iné skutočnosti, ktoré tu neboli v čase pôvodného rozhodnutia. Uvedené vyplýva z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Cdo/42/2008.

37. Z hľadiska posúdenia, či konečné a nezmeniteľné rozhodnutie o konkrétnom spore spôsobuje vo vzťahu k inému sporu prekážku „res iudicata“ je najpodstatnejšou otázkou zistenie a posúdenie, či ide o tú istú vec. Teória civilného procesného práva hovorí v takomto prípade o totožnosti veci. Tá je vo všeobecnosti daná totožnosťou sporových strán a totožnosťou predmetu konania. Totožnosť strán znamená, že sporovými stranami sú tie isté právne subjekty, ktoré boli sporovými stranami v konaní, ktoré sa už skončilo právoplatným rozhodnutím súdu, a to bez ohľadu na ich procesné postavenie. Identita predmetu konania je daná tvrdeniami o skutku, na ktorom je žaloba založená a obsahom žalobného návrhu (petitu žaloby). O ten istý predmet konania ide vtedy, keď rovnaký nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z takých istých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený pôvodný nárok, teda ak vyplýva z rovnakého skutku. Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej pritom nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, ak určitý skutkový dej po právnej stránke v pôvodnom konaní bol posúdený nesprávne alebo neúplne (zhodne v odôvodneniach uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/42/2008,5Cdo/120/2009).

38. Je nesporné, že Okresným súdom Prešov bol dňa 17.10.2012 vydaný rozsudok pod sp. zn. 9C89/2012, ktorým zaviazal žalobcu na zaplatenie istiny 868,93 eura s príslušenstvom. rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 18.12.2012 a vykonateľnosť 26.12.2012.

39. Rozhodnutie vo veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod spisovou značkou 9C89/2012 bolo postavené na skutkovom tvrdení že nedošlo k zaplateniu uplatnenej sumy zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Predmetom konania bolo zaplatenie uvedenej sumy 868,93 EURO. Predmetom tohto konania

je určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky z daného úveru, ktorá nebola judikovaná v konaní Okresného súdu Prešov spisová značka 9C89/ 2012. Súd je toho názoru, že v danej veci je podstatné, že rozsudok v predchádzajúcej veci nezakladá prekážku „res iudicata“ pretože nie je daná totožnosť predmetu konania, a to z dôvodu, že v tejto veci uplatnený nárok samotným žalobcom (určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky), nevyplýva z rovnakých skutkových tvrdení. Obdobne rozsudok Krajského súdu v Prešove číslo konania 15Co13/20018 z 28.02.2019, Uznesenie Krajského súdu v Prešove spisová značka 3C o /105/2019 z 24.09.2019, Rozsudok Krajského súdu Prešov sp.zn.: 9CoCsp/45/2020 z 25. 03. 2021). Preto súd zamietol návrh na zastavenie konania.

40. Vo vzťahu k zmluvnej podmienke uvedenej vo výroku II. tohto rozsudku súd má zato, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože znenie zmluvných podmienok uvedené v Žiadosti/Zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 29. októbra 2004 evokuje ich neprijateľnosť, keďže bolo žalobcovi nanútené bez toho, aby žalobca mal o uvedenú službu záujem. Jeho prvoradým záujmom bolo zaplatenie ceny kupovaného tovaru, nie ešte poskytnutie úverového rámca a vydanie kreditnej karty tak, ako to žalovaný vyjadril v bode C) uvedenej listiny. Nie je bez právneho významu tiež skutočnosť, že text, okrem iného týkajúci sa aj podmienok revolvingu vyjadrených v bode C) je napísaný menším písmom, vzbudzujúci oprávnenú pochybnosť, že ide o nepodstatné ustanovenia, ktorým spotrebiteľ ani nemusel venovať náležitú pozornosť. Podľa názoru súdu takéto podmienky spĺňajú kritéria neprijateľnosti a predstavujú neprijateľnú zmluvnú podmienku majúcu za následok nevyvážený vzťah veriteľa a dlžníka. Táto zmluvná podmienka nerešpektuje vôľu spotrebiteľa, ktorý má nepochybne prioritný záujem predovšetkým na úhrade kúpnej ceny zatovar, nie o kreditnú kartu s revolvingom. Z takého správania žalovaného je možné vyvodiť, že dodávateľovi umožňuje presadiť jeho ekonomické záujmy, čím zakladá hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Ak bolo zmluvné ustanovenie nadiktované v rámci kontraktácie v režime typovej zmluvy, ide vždy o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je absolútne neplatná. Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť v neprospech spotrebiteľa. Podľa rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6 Co 161/2011, spotrebiteľia môžu právom očakávať, že zmluvné podmienky koncipované v rámci štandardnej typovej zmluvy ich nezaväzujú, pokiaľ sú nevýhodnejšie oproti právnej úprave podľa Občianskeho zákonníka. Sporná zmluvná podmienka je tak v rozpore s § 54 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákonníka. Pre spotrebiteľské zmluvy platí všeobecné výkladové pravidlo v § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, že pri pochybnostiach o obsahu spotrebiteľskej zmluvy sa použije výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Je potrebné konštatovať, že nebolo preukázané, že uvedená zmluvná podmienka bola individuálne dohodnutá. Všetky uvedené skutočnosti podporujú záver o nutnosti vyslovenia uvedenej zmluvnej podmienky za neprijateľnú. Takéto vyslovenie navyše nie je viazané zákonom iba v čase prípadného trvania zmluvného vzťahu medzi stranami sporu. Ba súd má za to, že aj v prípade neplatnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere je nutné vyslovenie neprijateľnosti uvedenej zmluvnej podmienky. (viď rozsudok NS SR sp. zn. 1Cdo/320/2016 zo dňa 24.11.2015 a Rozsudok Krajského súdu Prešov Sp. zn. 19Co/144/2019 z 18. 06. 2020).

41. Preto súd určil citovanú zmluvnú podmienku v Zmluve o úvere za neprijateľnú.

42. Pokiaľ ide o primerané finančné zadostučinenie uplatnené žalobcom súd vychádzal z nasledujúcich právnych úvah:

43. Všeobecným právnym predpisom upravujúcim ochranu spotrebiteľa nie je Občiansky zákonník, ale zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov. Pred tým, než nadobudol 1.7.2007 účinnosť to bol zákon č. 634/1992 o ochrane spotrebiteľa. Vo vzťahu k tomuto právnemu predpisu aj Občiansky zákonník má povahu osobitného predpisu a vo svojich ustanoveniach len dopĺňa všeobecnú úpravu danú zákonom č. 250/2007 Z. z. resp. z. č. 634/1992 Z.z. v znení neskorších predpisov o ďalšie osobitné ustanovenia zamerané na ochranu spotrebiteľov. Je to zrejmé z ust. § 3 ods. 3 zákona č.250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov, podľa ktorého každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, pričom v poznámke k tomuto ustanoveniu je daný odkaz na ust. § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka. V prípade porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo zákonom 634/1992 Z.z. v znení neskorších predpisov a osobitnými predpismi, medzi ktoré sa zaraďuje i Občiansky zákonník, vzniká spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadostučinenie. Toto právo vyplýva z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ako aj z § 26 ods. 3 zákona č. 634/1992 Z.z. v znení neskorších predpisov), podľa ktorého proti porušeniu práv a povinnosti ustanovených zákonom

s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Vychádzajúc z tohto ustanovenia predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je úspešne uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zo strany spotrebiteľa na súde. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že v súčasnosti účinné znenie ust. § 3 ods. 5 zákona č.250/2007 Z. z. ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Od 10.6.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č.250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti, ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, resp. ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku.. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov po tom čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušeniu práva alebo povinnosti na súde.

44. Výrok o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia nadväzuje na výrok o určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky a teda sa nemôže stať právoplatným skôr, ako výrok o určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky (Rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 16Co/41/2019 z 20. 07. 2020). Preto súd má zato, že o primeranom finančnom zadosťučinení spotrebiteľa možno rozhodnúť aj v čase, kedy rozhodnutie o neprijateľných obchodných podmienkach voči nemu použitých v spotrebiteľskej zmluve ešte nenadobudlo právoplatnosť.

45. V tejto právnej veci sa žalobca domáhal určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky a mal v konaní úspech. Je teda naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobcovi požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie.

46. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradila dodávateľa od získavania plnení vyplývajúcich z neprijateľných zmluvných podmienok a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa nedopustí v takej intenzite. Aj keď zákon, ako to už bolo skôr konštatované, nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma, v prejednávanej veci k vzniku ujmy na strane žalobcu došlo. Žalobca v samotnej žalobe poukázal na to že zmluvná podmienka týkajúca sa rozhodcovského konania bola voči nemu použitá, keď mu ako spotrebiteľovi, ktorý žiadal o poskytnutie klasického spotrebiteľského úveru bolo nútené aj poskytnutie kontokorentného úveru, ktorý nik nežiadal a nemal možnosť vylúčiť jej žiadosť o jeho poskytnutie, pričom prípadný kontokorentný úver, ktorý mal žiadať zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru nebol špecifikovaný podľa § 4 ods. 2 zákona číslo 258/2001 Z.z., teda jemu ako spotrebiteľovi bol nútený pravdu - úver, ktorý sám nežiadal a v čase žiadosti nemal podmienkach poskytnutého úveru zodpovedajúce informácie. Žalobca bol tak dlhodobo nedôvodne vystavený psychickému vypätiu a stavu právnej neistoty. Pritom je zrejmé, že tento stav vyvolal žalovaný, ktorý do zmluvy (resp. obchodných podmienok) naformuloval neprijateľné zmluvné podmienky.

47. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná

funkcia a pod. Za primerané, vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, je preto potrebné považovať finančné zadosťučinenie vo výške 150,- eur. Takto priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, je akousi určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý pri dojednávaní úverovej zmluvy závadne konal. (obdobne Rozsudok Krajského súdu v Prešove 7Co/125/2019)

48. Nakoľko žalobca si v konaní uplatnil nárok vo výške 600,- € v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol s poukazom na princíp primeranosti .

49. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

50. Podľa § 255 ods. 2 C.s.p., ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

51. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. Žalobca bol v konaní plne úspešný, preto má žalobca voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Pre výpočet trov právneho zastúpenia sa bude vychádzať z výšky priznanej sumy, pretože žalobca bol úspešný v základe nároku, ktorého výška záležala na posúdení súdu. Vzhľadom na vyššie uvedené bolo potrebné rozhodnúť tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia. Odvolanie sa podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.